

Beregningen vel at mærke anstilles paa samme Maade, som altid tidligere ved lignende Lovforslag, kun libet ville overstride, hvad der før er ønsket; jeg siger, kun libet overstride, fordi jeg samtidig ser hen til den betydelig større Fastsættelse, Hæren faar, og til, at det levende Forsvar bliver væsentlig stærkere end tidligere. Jeg tror saaledes at have vist, at selv de principielle Forlangender, som Folkethingets Udvalgs Flertal tidligere har stillet, ere indkomne, saavidt som det i det Hele taget har været gjørligt. — Det var omtrent de almindelige Bemærkninger, det ærede Medlem havde at gjøre til Hærslovsforlaget, selve Hærvordningen, og jeg skal nu gaa noget nærmere ind paa hans specielle Udtalelser. — Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at, naar Lovforslaget paaregnede 225 Rekruter for hver af de 2 Batailloner ved Regimentet, som skulde have Rekruter, vilde denne Beregning neppe komme til at holde Stik, idet Udskrivningsmassen i de senere Aar er formindsket. I det Sidste har ganske sikkert det ærede Medlem ret, thi Udskrivningen er faldet i de sidste Aar, navnlig i Aarene indtil 1877, ikke saa ganske ubetydeligt. Den var størst i 1872, ikke i 1873, som det ærede Medlem mente. I det førstnævnte Aar beløb Massen, som var disponibel for Fodfolket, sig til 7,740 Mand, i 1873 til 6,793 Mand, saa faldt den paa een Gang stærkt i 1874 til 4,893 Mand ganske vist tilbels paa Grund af nogle Forandringer foretagne med Hensyn til Bestemmelserne om det værnepligtige Mandskabs Tjenestedygtighed saaledes, som det ærede Medlem rigtig formodede, men dog kun tilbels paa Grund deraf; for en større Del berøede denne Formindskelse paa, at Mandskabet tidligere, da der mødte saa mange, i højere Grad lod sig udskrive forlods, altsaa i en yngre Alder. Men siden 1874 er Udskrivningsmassen atter stegen, og den har i det sidste Aar beløbet sig til 5,310. Naar der nu lægges Mærke til, at den ganske sikkert vil stige betydeligt allerede i den nærmeste Fremtid, netop fordi en af de Aarsager, der har bevirket den stærke Dalen, er hævet, nemlig den, at der var indført et bestemt Brystmaal, som medførte den Følge, at, naar en Mand i 22 Aars Alderen ikke havde det, blev han strax erklæret for kassabel eller ujenstydigt — nu er der slet den Forandring, at den endelige Undersøgelse af ham bliver udsat, og at han først i det 25de Aar erklæres for ujenstydigt, saafremt han ikke da har det bestemte Brystmaal. Da det imidlertid er en Kjendsgjerning, at Mandskabet udvikler sig mest i Alderen fra 22 til 23 og 24 Aar, vil Følgen af den nye Bestemmelse altsaa blive, at der langt fra vil blive endelig kasseret saa meget Mandskab som før. Der er saaledes aldeles ingen Grund til at antage, at Rekruternes Antal ikke skulde naae op til et Tal af 225 pr. Bataillon, inarene maa man tro, at det vil blive større og voksende, og at endelig ef-

ter tre Aars Forløb, hvor denne Bestemmelse først kan vise sig i hele sin Lydelighed, Tallet rimeligvis vil blive staaende paa det Punkt, som det da har naaet, eller ialtsald kun vil stige langsomt, i samme Forhold, som den hele Befolkningsmasse stiger. Der kan altsaa ikke næres nogen som helst Betyrning for, at Mandskabet ikke skulde møde i det Antal i Rekrutskolerne som forudsat. Der maa nu endvidere lægges Mærke til, at den 7 til 8 pCt.'s Afgang, som man altid paaregner idet første Aar som hidrørende fra de mange efterhaanden stedfindende Kassationer, ikke mere vil finde Sted, fordi den strax vil blive erstattet ved, at en Del af det Mandskab, som var bestemt til kun 2 Aaaneders Uddannelse, tages istedet derfor (Bøssen: Hvis der er nogen af dem!) So, det vil der være, naar den samme Udskrivningsmasse vil være tilstede, som der hidtil har været selv under de ugunstige Forhold, og jeg har jo fremhævet, at der er al Anledning til at antage, at Udskrivningsmassen vil stige temmelig betydelig strax og langsomt senere. Det er nødvendigt at have en saadan Sikkerhedsventil, som jeg kalder det, for at alt det Mandskab, som strengt taget ikke behøves til at fylde Kammerne, ikke skal uddannes til Unytte; thi netop den Omstændighed, at man var forpligtet til at uddanne Alt, hvad der var tjenestedygtigt, viste sig at være en stor Gene, viste sig at forøge Omkostningerne temmelig betydelig. Ganske sikkert er det ogsaa, at, vil man indbegaa et Onde og det et stort Onde, maa man heller ikke betænke sig paa at give efter i andre Retninger, som man helst, naar det var muligt, søgte at undgaa. Det ærede Medlem mente endvidere, at det Princip, som tidligere var opretholdt, nemlig at Bataillonerne i Leir skulde møde saavidt mulig med Krigsstyrke, nu var opgivet, fordi de selvfølgelig vilde blive for smaa dertil. Dette er efter nøjagtige Beregninger heller ikke at befrygte. Bataillonerne ville blive omtrent saa store, som de altid have været; fuld Krigsstyrke har aldrig været naaet. Der har i Reglen af tjenstydigt Mandskab været omtrent 700 Mand pr. Bataillon i Leiren. Unegtelig var det et Gode, hvis Bataillonerne kunne have fuld Krigsstyrke i Leiren, men det er ikke absolut nødvendigt, og jeg kjender ikke nogen Hær, hvor man holder Dølvser med fuld Krigsstyrke. Selv i den tybste Hær er altid ved de større Dølvser Bataillonerne tilstede med mindre Mandskab, end de skulle have i Krigstid. Hovedbemærkningen — jeg vil ikke kalde det en Indvending eller Anke, thi det ærede Medlem fandt det ganske heldigt — var, at Tilstanden nu vilde blive saaledes, at Uddannelsen var reduceret til 4 Aaaneder, fordi Rekruterne i den 5te Maaned skulle forsatte deres Uddannelse i Leiren og endelig den 6te Maaned efter Leiren. Jeg maa bestridde, at det skulde være nogen særdeles stor Ulempe, at Rekruterne kom med i Leiren eller til